

Детско списание
КАМБАНКА

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна

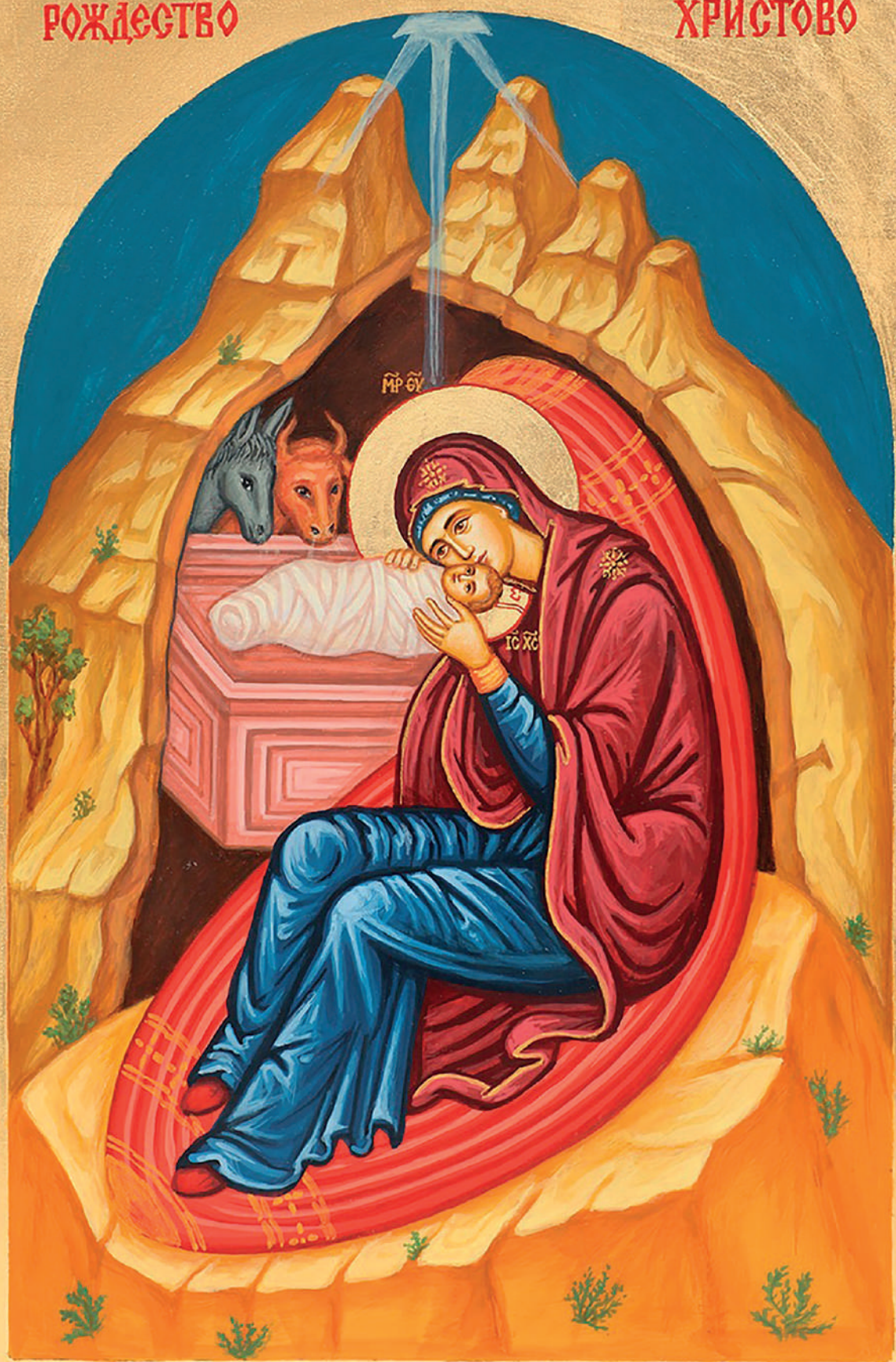
брой 3 (год. 9) декември, 2020

С благословението на Варненския и Великопреславски Митрополит Йоан

РОЖДЕСТВО

ХРИСТОВО

ЧЕРВЕНОГРЪДКА

Английска легенда

Ше ви разкажа една история, която чух от моята баба. На нея ѝ я е разказала нейната баба, а на нейната баба – прабаба ѝ.

Това се случило на Рождество, когато Христос още лежал в яслите, а в пещерата било много студено.

Спасявал Го малкият огън, разпален в огнището на глинения под. Богородица гледала огъня и със страх си мислела, че още малко и той ще угасне, но сили да се изправи и да раздуе жарта Пресвета-та Дева нямала.

Тя помолила вола:

– Моля те, духни върху жарта, добри воле!

Но грамадното животно дъвчело нещо, мислело си за нещо свое и не чуло молбата ѝ.

Богородицата се обърнала към овцата:

– Моля те, духни върху жарта, добра овца!

Но и овцата преживяла нещо и била вглъбена в своите мисли. Може би, щяла да чуе изтрещяването на гръмотевица, но не и слабия глас на Божията Майка.

А през това време, въгленчетата горяли все по-слабо и слабо и още няколко мига, и съвсем щели да изгаснат.

Изведнъж, се чуло пърхането на малки крила.

Това била малка птичка - червеногръдка, макар че в ония времена я наричали по друг начин.

Нейните крилца затрептяли над угас-

ващия огън. Подобно на малки мехове, които ковачите използват за раздухване на жарта, те раздвижили въздуха. Постепенно въглените станали ярко червени, а червеногръдката продължила да маха с крила, чуруликайки си жизнерадостно.

На моменти, тя зарязвала въглените, и като събирала с клюна си сухите съчки, ги хвърляла в огъня.

Пламъкът малко по малко се разгорял и на птичето започнало нетърпимо да му пари на гърдите, от което те почервенели. Но птицата търпеливо понасяла болката. Тя продължила да разпалва огъня дотогава, докато той не лумнал силно и весело в огнището и не стоплил цялата пещера.

Младенецът Иисус през това време спял и се усмихвал на сън.

Пресвета Богородица, нежно погледнала почервенелите от пламъка гърди на птичето и казала: „Нека от днес тези гърди да станат свещено напомняне за твоята постъпка!“

Така и станало. От онази Свята нощ, червените гърди на червеногръдката ни напомнят за благородното сърце, скрито в тях.

Преведе от руски език: Вера Рачева

ИКОНИ И РИСУНКИ НА ХРИСТОС И БОГОРОДИЦА ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА НАРОДИТЕ ПО СВЕТА

Възблюдавайки привичните ни канони за изписване на образите на Иисус Христос, Божията Майка и светиите, в различните краища на света местните майстори привнасяли в ликовите им родни и привични за народа си черти. Така образите ставали по-достъпни и разбираеми за

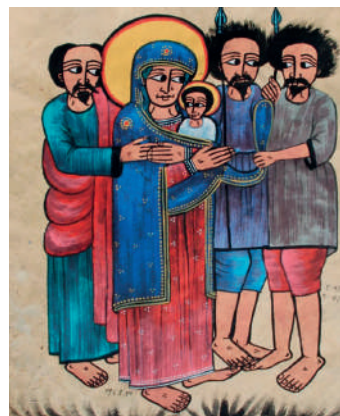
местното население. В някои краища на света, като в Япония например, приемането на християнството се преследвало до смърт, затова някои икони и скулптури били маскирани като езически идоли, но всъщност изобразявали Богородица и Христос.

Богородица с Младенеца
Алжир

Богородица с Младенеца
Гватемала

Поклонението на Влъхвите
Коптска икона

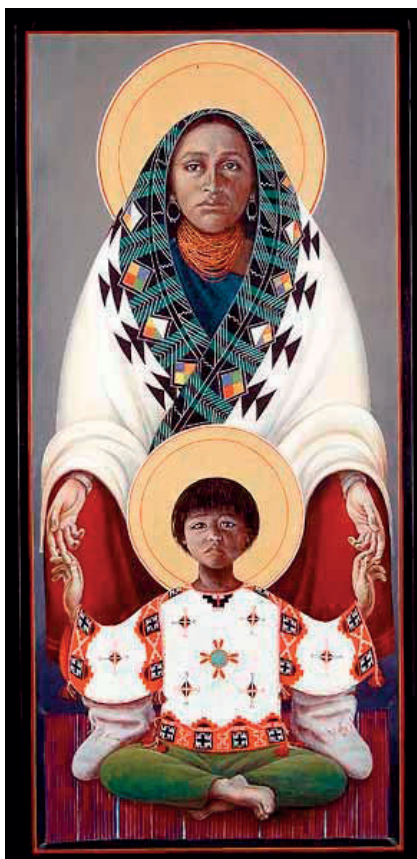
Богородица с Младенеца
Етиопия

Богородица с Младенеца
племето Навахо

Рождество Христово
Китай

Богородица с Младенеца
Аляска

Възнесение Христово
Заир

Рождество Христово
Япония

Иисус Христос
племето Масаи

Иисус Христос и децата
Китай

Богородица с Младенеца
Китай

Иисус спасява потъва-
щия Петър Корея

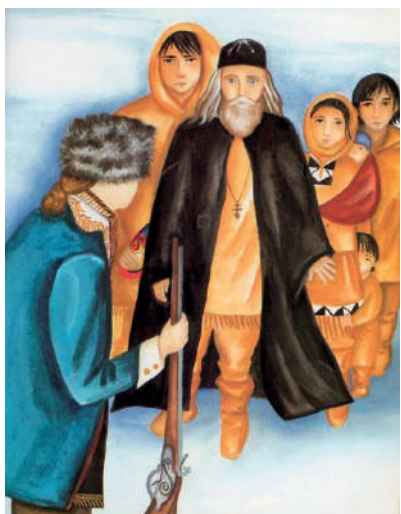
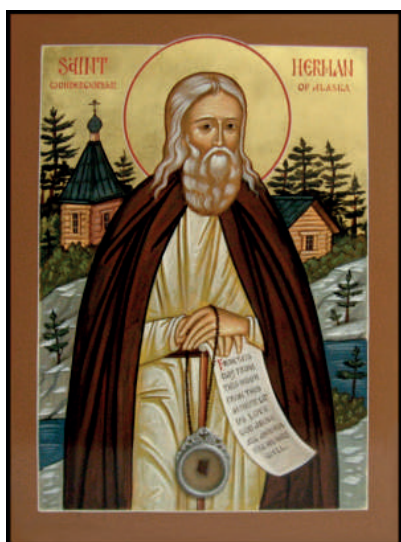
ЖИТИЯ НА СВЕТИ

СВЕТИ ГЕРМАН АЛЯСКИНСКИ

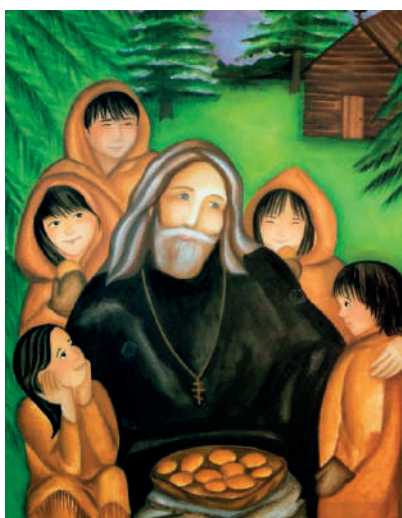
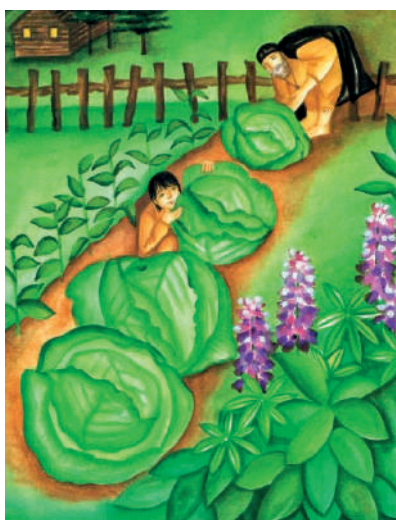
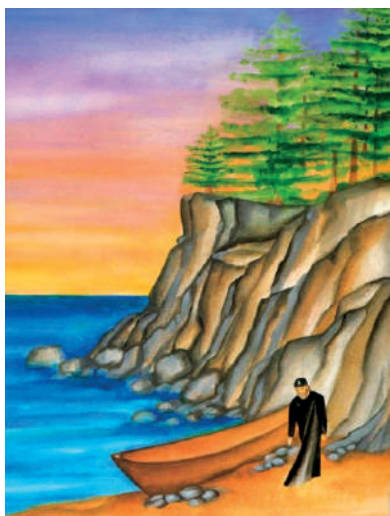
Честваме паметта му на 13 декември

„Аз съм най-ниско стоящ слуга на тукашните хора и тяхна бавачка“. Така казвал свети Герман за своето мисионерство в Аляска. Бил обикновен монах, а станал покровител на цяла Америка.

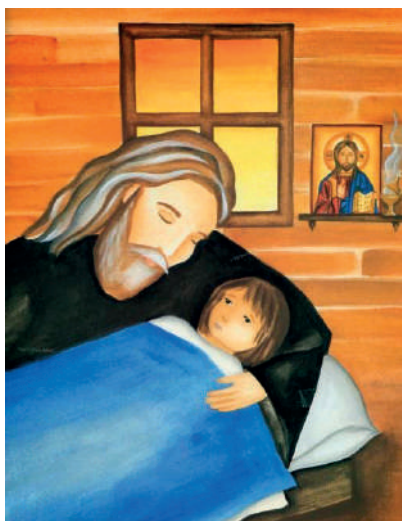
Рсичко започнало така:
През далечната 1751 година в едно селце в Русия се родил Егор Попов. Когато бил на 17 години го взели в армията. Военната му служба продължила 11 години, а веднага след това Егор постъпил като послушник в Саровския манастир. Духовен наставник му бил отец Назарий. Минали три години, отец Назарий получил благословение да стане игумен на Валаамския манастир. Заедно с Егор и още четирима саровски послушника отецът поел към величествената Валаамска обител. Там през 1782 година Егор приел монашество с името Герман. Минали години на изпитания и послушания и ето че един ден отец Назарий, вече Валаамски игумен, благословил монаха Герман да заживее в пустинно уединение в гората. На празници отец Герман идвал в манастира. Послушанието му по време на службите било да пее на клироса и той пеел, а сълзи на умиление и радост умивали лицето му. 10 години прекарал отец Герман подвизавайки се в пост и молитва в обителта на Валаам, но на Господ било угодно, той да послужи на другия край на Земята – в Аляска, сред народ, който бил див и жесток и не познавал Бога.

През 1793 година към северните брегове на Америка била изпратена духовна мисия, начело с архимандрит Йоасаф. В мисята участвали 10 монаха от Валаамския манастир. Сред тях бил и Герман. От този момент нататък в САЩ започнало развитието на православния живот. Година по-късно бил осветен първият православен храм „Възкресение Христово“ на

остров Кодиак, било построено училище. През 1799 година архимандрит Йоасаф и другите монаси-мисонери загинали по време на морска буря. Така старецът Герман останал сам в служението си в Аляска. Искали да посветят Герман в сан архимандрит, но той смирено отказал и до края на дните си останал обикновен монах. Преподобни Герман бил за местните жители добър пастир и ги защитавал от колонизаторите, които виждали в алеутите само обект за жестока експлоатация. НепокOLEбимо и настойчиво, без да има никаква поддръжка, освен пламенната си вяра, старецът продължавал своето застъпничество за обидените и угнетените, виждайки в това свой дълг и призвание. До ден днешен вярващите на остров Кодиак наричат свети Герман с любов и преданост „апа“, което означава дядо.

През първите си години в Аляска свети Герман живял на остров Кодиак и работел в пекарната. Едно лято той завел група местни деца на съседния остров Спрус Айлънд, за да проведат „градинарски експеримент“. И до днес свети Герман се смята за бащата на градинарството в Аляска, защото преди това никой не бил обработвал земята там. Старецът се пренесъл и заживял на острова. Островът не е голям и целият е покрит с гора. Малка рекичка тече през него и се влива в морето. Отец Герман изкопал пещера в земята с голи ръце и прекарал цялото първо лято в нея. Когато започнала зимата, руско-американската търговска компания му построила килия близо до пещерата. Той живял в тази килия до смъртта си и поискал да го погребат в пещерата. Недалеч от килията му били построени дървен параклис, дървена сграда за училище и за приемане на посетители. В градината си отец Герман сажал картофи, зеле, грах, моркови, чесън и ряпа. Един посетител си спомня, че той белел картофите, оставял ги да изсъхнат на руската си печка, после ги стържел и от това брашно правел хляб. За да наторява почвата, той носел кафяви водорасли от брега в голяма кошница. Тя била толкова огромна, че местните жители се чудели как е възможно да я вдига, когато била пълна. Тайните подвизи и килийните молитви на преподобния оставали скрити за света, но хората виждали светлината на благодатния му живот, който преминавал в условията на пълно самоотричане и сурово пренебрегване на всички удобства. Облеклото му било едно и също и лете, и зиме. Той не носел риза, а елек от еленова кожа. Отгоре слагал расо, мантия и „клобук“

– монашеската му шапка. Навсякъде ходел облечен така – и в дъжд, и в сняг, и в зимните бури, и в कुчешки студено време. За легло му служела пейка със средни размери, покрита с еленска кожа, която се била износила от времето. Възглавници му били две тухли, които били скрити под еленската кожа и не били забелязвани от посетителите. Старецът нямал одеяло. Слагал една широка дъска върху печката да се затопли и после се “завивал” с нея. Той наричал тази дъска “мое то одеяло” и искал да я положат върху него, когато почине. Върху тялото му, изнурено от тежък труд, пост и бдения, висяли вериги с тежест седем килограма. Тези вериги са запазени до наши дни. Преподобният ядял много малко. Когато ходел на гости, той едва докосвал храната. В килията си се хранел с малко риба и зеленчуци.

Веднъж попитали Стареца: “Как така живееш в гората сам? Не ти ли става скучно?” На въпроса той отговорил така: “Не, аз не съм сам в гората! Бог е с мен, Бог е навсякъде! С мен са и светите ангели! Как може на човек да му е скучно с тях? С кого е по-приятно да се разговаря – с ангели или с хора? С ангелите, разбира се!”

Алеутите и децата им често го посещавали. Някои идвали за съвет, други идвали да се оплачат, че върху тях се извършва насилие, трети търсели защита или помощ от стареца. Той изслушвал болките им и се стараел да върне мира и хармонията в семействата. Отец Герман особено обичал децата. Той печал просфори и им ги давал, когато те го посещавали, учел децата на Закон Божий и на църковно пеене. Събирал алеутите за молитва в параклиса близо до килията си на празнични дни и в неделя. Учениците му четяли Часовете и други молитви, старецът четял Посланията и Евангелието, а момиченцата от училището пеели. Алеутите обичали да слушат поученията на отец Герман: те били много интересни и им оказвали изключително въздействие.

Кораб, идващ от САЩ, пренесъл смъртоносна инфекциозна болест, която предизвиквала открити язви. Болестта първо се разпространила на о. Ситка, а после и на о. Кодиак. Жертвите на болестта умирали след три дни. Болестта продължила един месец. Смъртността била толкова голяма, че измирили цели семейства, нямало кой да копае гробовете и навсякъде лежали починали хора. Само отец Герман неуморно посещавал болните и ги умолявал да бъдат търпеливи, да се молят, да се покаят за греховете

си и ги подготвял за смъртта. Тези, които останали живи още повече обикнали отец Герман, който рискувайки собствения си живот, им показал любовта си по време на постигналото ги бедствие.

Веднъж на о. Спрус Айлънд станало наводнение. Местните жители дотичали при стареца. Тогава той взел икона на Божията майка от къщата, в която живеели учениците, поставил я на една плитчина и започнал да се моли. След това се обърнал към онези, които били с него и им казал: “Не се страхувайте, водата няма да премине мястото, на което стои иконата.” Съгласно пророчеството му водата не преминала мястото, където била поставена иконата. Той заръчал на ученичката си София Власова да поставя

тази икона на света Богородица на брега при опасност от наводнения и обещал на местните жители, че Божията майка винаги ще ги запазва. Тази икона все още се пази на о. Спрус Айлънд.

Веднъж гората на о. Спрус се запалила. Старецът и ученикът му Игнатий разчистили горските храсталаци в подножието на един хълм и обърнали мъха по земята. След това старецът казал на Игнатий: “Не се тревожи. Огънят няма да премине тази линия.” На следващия ден нямало надежда за спасение и огънят приближил обърнатия от стареца мъх. Но когато пламъ-

ците стигнали до разчистеното място, те спрели и не преминали от другата страна на линията.

На 13 декември 1836 година старецът се упокоил в Господа. Бил на 81 години. Същата вечер бил забелязан необикновен огнен стълб да се издига към небето от о. Спрус Айлънд. Погребали стареца в

пещерата, която той сам си бил изкопал преди много десетилетия. Над нея бил построен дървен параклис, посветен на св. Сергей и св. Герман Валаамски.

През 1963 г. в Калифорния е основан манастир „Св. Герман Аляскински“. Към манастира има издателство. Православната духовна семинария на о. Кодиак също носи името на свети Герман Аляскински, както и много енорийски църкви в САЩ

и по света. Сега на Аляска има около 90 православни енории.

Подготви: Йоанна Калешева

Илюстрации: Дорри Пападемитриу

Интересно!

В храм „Свети Димитър“ във Видин има икона на свети Герман Аляскински с вградена частица от неговите мощи. Тя е дарение от епископа на Ситка и Аляска-Негово Преосвещенство Дейвид, който лично е донесъл светинята през 2018 г.

Лабиринт

Намерете пътя на свети Герман от Валаам до Аляска.

Подготви: Данаил Стаматов

Слово Христово

„...Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм аз посред тях.“
Матей 18:20

Тези думи Иисус Христос отправя към учениците Си – светите апостоли. С тях Той е искал да им каже, че е нужно всички Негови последователи да живеят в братска общност.

Не е достатъчно човек само да влезе в храма, за да запали свещичка и сам да отправи молитва към Бога, бързайки да излезе. Разбира се, Бог вижда и чува всичко, но е нужно християнинът да бъде в храма, заедно с другите вярващи. Защото там, където, „двама или трима са събрани“ в Негово име, започва любовта. И там, където заедно се събират вярващите, свързани с любов и вяра, и където заедно се молят и слушат словото Божие, там присъства и Сам Христос. По този начин вярващите образуват братска общност. Църква се

нарича точно тази общност от човечеи, а не сградата, храма. Глава на Църквата е Христос, а нейни членове са православните християни.

Апостолите Христови и всички, които са повярвали в Христа, образували първата християнска общност. Те се събирали на молитва, слушали учението на светите апостоли, участвали в света Литургия и се причастявали с Тялото и Кръвта Христови. Обичали се и живеели задружно в мир и разбирателство. Днес, ние – християните, трябва да се стремим да им поддразваме, защото като че ли все повече се отдалечаваме едни от други, не общуваме, не споделяме и губим любовта помежду си. А така губим и Христос.

Подготви: Филка Лефтерова

Мъдростта на децата

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

Рафаил, 7г.: любовта е да се обичат хората и да сме щастливи

Михаела, 11г.: любовта е да сме сплотени и задружни

Стефи, 9г.: любовта е нещо мило, невероятно и вълшебно

Маргарита, 7г.: любовта е семейството

Пресиян, 9г.: любовта е обич, целувка, сърце

Даяна, 7г.: любовта е нещо което обичаш и харесваш, би направила всичко за него

Теодор, 13 г.: любовта е някой, за когото се грижиш с цялото си сърце

Божидар, 11 г.: любовта е обич към ближните, както Господ ни е казал и да обичаш мама

Мария, 11г.: любовта е чувство, което всеки човек трябва да притежава и да има в сърцето си; любовта може да се изразява по най-различни начини, изпитваш я към мама, тати, брат, сестра, братовчеди и всички близки и приятели, хубаво ти е когато я даваш и получаваш

Мариам, 4 г.: любовта е да обичам мама

Християна, 9 г.: любовта е мъж и жена да се влюбят

Сезин, 7г.: любовта е като да обичаш шоколада

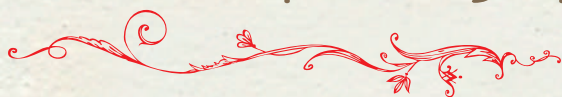
Десислава, 8г.: любовта е да гушкаш и да обичаш; да обичаш и тези, които не те харесват

Константин, 13г.: любовта е когато целунеш някой и да усетиш топлина в сърцето си; да пазиш листото на любовта да не се къса

Мерт, 6г.: любовта е сърце

Божидара, 7г.: тати е любов

КАК КОТАРАКЪТ ВАСКА СПАСИЛ ОТ ГЛАД МАМА И БАБА

Влокадата на Ленинград (днес Санкт Петербург) започва на 8 септември 1941 година и продължава 872 дена. В града нямало достатъчно запаси, които да осигурят за дълъг период от време продукти от първа необходимост на населението. Хората получавали по 125-250 грама хляб всеки ден, което е пет пъти по-малко от необходимото количество калории за деня. Само след няколко седмици били регистрирани първите случаи на гладна смърт. Това било време на тежки изпитания и трагични събития, но до нас са достигнали и много истории за подвизите на жителите на Ленинград. При това малко хора знаят, че домашни животни са помагали на много хора да оцелеят. В Ленинград след войната са поставени два паметника на котките от така наречената „мяукаща дивизия“, която помогнала за справянето с нашествието на гризачи, унищожаващи последните запаси от храна. Особено внимание заслужава историята на

котарака Васка, който станал за едно семейство главният снабдител с храна.

„Моята баба винаги е казвала, че тя и майка ми са преживели тежката блокада и глада, само благодарение на котарака Васка. Ако не е бил този котарак – те щели да умрат от глад, като много други хора. Всеки ден Васка заминавал на лов и донасял мишки или голям плъх. Баба правела бистра супа от мишките, а от плъхчето ставал не лош гулаш.

При това котаракът винаги стоял встрани и кротко чакал да дадат и на него храна, а нощем и тримата лежали под едно одеяло и той ги топлел с тялото си.

Котаракът усещал бомбардировките много по-рано от момента, в който обявявали въздушна тревога, започвал да се върти и жално да мяука и баба успявала да събере нужните вещи, да вземе вода,

мама и котарака и да излезе тичешком на улицата. Когато бягали към бомбоубежището, вземали и него като член на семейството и го криели, за да не го открадне или изяде някой...

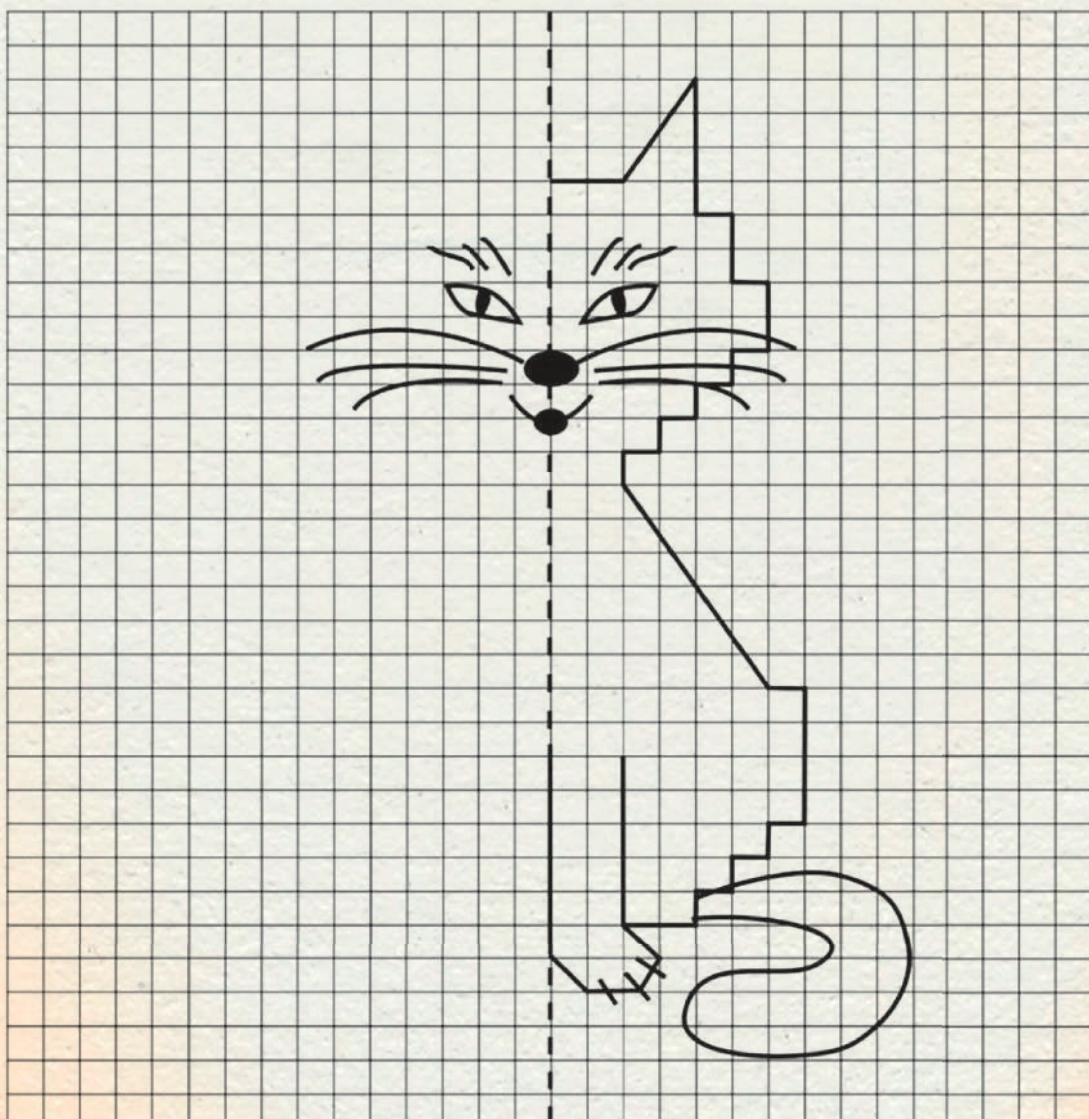
Гладът бил страшен. Васка бил гладен, като всички останали, и хърбав. Цяла зима до пролетта баба събирала трохи за птиците, а напролет излизала с котарака на лов. Сипвала трохичките и с Вася заставали в засада. Скокът на котарака винаги бил много точен и бърз. Васка гладувал заедно с баба и мама и силите му били недостатъчни, за да задържи птицата. Той я хващал, а от храстите изскачала баба и му помагала. Така че от пролетта до есента си хапвали от време не време и птиче месо.

Когато снели блокадата и се намирало

повече храна, а и след войната, баба винаги давала на котарака най-хубавото парче. Милвала го ласкаво, наричайки го „нашият спасител“.

Васка умрял през 1949 година, баба го погребала на гробищата, и за да не затъпчат гробчето сложила кръст и написала Василий Бугров. После до котето мама положила и баба, а след време също там погребяхме и мама. Така лежат тримата един до друг, както някога по време на войната под одеялото.”

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Довършете котето и оцветете. Нарисувайте му нещо за ядене.

Светли имена

РАЙНА ХРИСТОВА ЦАНЕВА

Райна Христова Цанева е българска дарителка, посветила живота си на грижата за сираците.

Родена е през 1886 г. в Кюстендил. Завършила педагогическо училище в родния си град, а след това колеж във Виена. Омъжила се за Никола Цанев, но станало, така че той само след няколко месеца починал. Младата добре образована жена не потърсила друго щастие, а посветила живота си на милосърдие.

През Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война станала доброволна медицинска помощничка. След това отдала цялата си обич, енергия, грижи и лични средства на осиротелите от войните деца. Когато била на около 33 години, баща ѝ, фелдшерът Христо Зеленков, я взел със себе си "на адрес" в близкото село Слокошица. Там, пред очите ѝ от туберкулоза починала войнишка вдовица и оставила трите си момчета сирачета. Райна веднага ги взела в дома си в Кюстендил, за да ги стопли и нахрани поне за няколко дни, но те останали при нея до задомяването си. Скоро подслонила и други бездомни сираци, за които нямало кой да се грижи.

На 35 години Райна Цанева основала в Кюстендил сиропиталището "Милосърдие", после създала и дружество със същото име. Събраните сираци станали толкова много, че бащината ѝ къща отесняла. Лея Райна, както я наричали, се принудила да купи стара еврейска къща, за да може да ги събере.

В началото на 30-те години чрез различни дарения, постъпления от членски внос, лотарии и представления, завещания,

помощи от частни лица и дружества, но преди всичко със свои лични средства, тя изградила комплекс-сиропиталище "Милосърдие". В него имало 25 стаи, уютен двор с цветни градини и езерце, трапезария и кухня. Самата тя спяла в сиропиталището при децата. Нейната стая била дирекция, "офис", приемна и работилница, където момичетата до късно вечер учили бродерия и плетиво. По взаимноучителната метода се обучили около 500 деца. Райна ги подготвяла за живота. От тях израснали лекари, професори, свещеници, учители, майстори, юристи. Тя станала майка на всички - на някои от момичетата заделила и от чеиза си при задомяването им. Успяла да събере пари за детско летовище на хълма Хисарлъка, което след години се превръща в детски санаториум и оздравително училище за деца с белодробни заболявания.

Настъпила есента на 1944 г. Скоро новата власт обвинила лея Райна, че набляга на религиозното възпитание на децата и готви момчетата главно за свещеници. Тя била отстранена от работа и лишена от пенсия. Сиропиталището било съсипано, сградата била отнета. Започали трудни времена за удивителната с милосърдието си жена. Райна Цанева починала през 1971 г. в София. Погребали я в Боянските гробища. През 1996 г. в Кюстендил се честват 110 години от рождението ѝ, а името ѝ в родния ѝ град носят една улица, сиропиталището и летовището в Хисарлъка, които, за съжаление, днес вече не функционират.

Подготви: Миглена Стаматова

Източник: <https://impressio.dir.bg/izgubenat-balgariya/kyustendilkata-rayna-tsaneva-stava-mayka-na-600-detsa#i6>

Децата питат

ЗАЩО ГОСПОД ИИСУС ХРИСТОС СЕ РАЖДА В ПЕЩЕРА?

Мили деца, Бог е всемогъщ. Той е Цар на царете. За раждането си можеше да предпочете най – красивото и богатото място от човешка гледна точка. Господ обаче избра да се появи в света мирно и тихо. Без царски палати, фанфари и много шум. За Него нямаше място дори в хорските къщи и странноприемниците. Родил се извън града, в пещера, където прибираха животните. Божият Син се появи в света в скромна обстановка, далеч от всякаква суета. За легло му служеха животинските

ясли, а за постелка – сламата. Бедната пещера, в която Спасителят се роди, свидетелства за Неговото неизказано смирение. Най-Славният, най-Великият и най-Могъщият благоволил да се роди в пещера! Така Той показва на всички, че Неговото Царство не е от този свят. Не идва в слава, за да господарува, а да послужи! Целият Му земен живот е белязан от смирение и служение на хората. С раждането си в пещера Господ Иисус Христос ни дава ярък пример на смирение и кротост.

Отец Дончо Александров

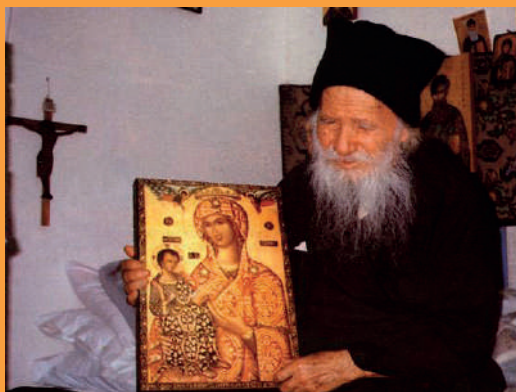

ЗНАНИЕТО ЗА ХРИСТОС Е В НАС

Когато на Рождество през 1990 г., посетих светият старец Порфирий в Оропос, той ми каза нещо, което помня и сега след 23 години. Мисля, че е казано от св. Йоан Дамаскин. То е следното:” Знанието за Божието съществуване е внедрено във всички нас от Самия Него.” С други

думи, да знаеш и разбираш, че Бог съществува е заложено по един прост и естествен

начин в цялото творение. Всяко нещо във вселената говори по един тайнствен начин за съществуването на Бог. Това ми каза той докато държеше ръцете ми и говореше бавно, задълбочено и с дълбока вяра. Така успя да докосне душата ми.

Библейски разказ

СОЛОМОНОВИЯТ СЪД

Имах си едно хубаво бяло куче. То не беше чиста порода, а кръстоска между две, а вероятно и повече породи. Но на мен и на близките ми, ни харесваше да го причисляваме към самоедите. А и наистина, на тях то най-много приличаше. Кучето се казваше Спарти. Спарти беше още малък, и като всяко дете, щурееше и правеше бели. Често по време на разходките ни внезапно изчезваше, но още докато го извикаме, мигновено се появяваше.

Но веднъж, по време на една разходка, Спарти се загуби от погледите ни и не

успяхме да го намерим. Пуснахме обява, че го издирваме, като сложихме снимка и подробно всичко описахме.

Минаха се дни. Вече губех надежда, че ще го открием, когато телефонът иззвъня и непозната жена, ми обясни, че е видяла куче, приличащо на нашето, завързано до складови помещения, намиращи се в покрайнините на града. Понеже родителите ми бяха на работа, помолих чичо Соломон – нашия съсед, да ме заведе до посоченото място. Соломон не беше неговото истинско име, но защо всички го наричаха така, не знаех. Той беше добър и мъдър човек, и хората винаги се

вслушвах в думите му. Отидохме с него до тези складове и видяхме едно завързано куче. Макар че беше в окаян вид - мръсно и слабо, аз веднага познах в него Спарти.

При нас дойде момиче, почти на моята възраст, на което започнах да обяснявам за какво сме дошли. То се намръщи и ми отговори, че е намерило кучето и че то вече е негово, и че няма да ми го даде. Освен това нямало как да докажа, че то наистина е моето. Колкото и да се опитвах да

убежда момичето, то категорично отказваше да ми го върне. Когато напълно се отчаях, се намесих чичо Соломон. Той каза, че щом не можем да се разберем на коя от нас е то, ще го хвърли през

близкия мост в реката. Чичо Соломон грабна кучето и с бързи стъпки го понесе към моста. Загубила ума и дума, го гледах как прехвърля през перилото на моста Спарти, готов да го пусне във водата. Луд ли е? – помислих си. Затичах се към него, крещейки, че се отказвам да взема Спарти, само да не го хвърля. А пък момичето изказа готовност чичо Соломон да го пусне в реката, защото кучето било станало грозно и мършаво. Тогава чичо Соломон отново го притегли към себе си, върна се при нас и каза, че ето това е доказателството, че кучето принадлежи на мен, а не на нея, защото на мен ми е дожаляло за него и съм поискала да не пострада. И започна да ни разказва следната библейска история:

Цар Соломон бил мъдър и справедлив съдник. При него дошли две жени с едно малко бебе. Те спорили на коя от двете е бебето. Всяка от тях твърдяла, че е истинската майка на детето. Спорът бил труден за разрешаване, защото и двете жени жи-

веели в една къща, и двете - родили по едно и също време. Едната жена обяснила на царя, че през нощта умряло детето на жената до нея, защото тя била легнала върху него. Тогава била взела нейния син, а сложила своето умряло дете до нея. Сутринта, когато се събудила и се възряла в бебето до себе си, разбрала, че то не е нейното. И обвинила другата жена, че е разменила децата. Но тя настоявала, че живият син е нейният, а не умрелият. Затова дошли при царя, той да отсъди на коя от двете е детето.

Цар Соломон поискал да му дадат меч и посегнал да разреже детето на две, та да даде половина на едната жена, и другата половина - на другата. Тогава жената, която била наистина майка на живото дете, силно се развълнувала и взела да моли царя да не го убива, защото била готова да се откаже от него и да бъде дадено на другата жена, само и само да бъде запазен животът му. А пък другата, настоявала детето да бъде посечено, само и само да не принадлежи на никоя от двете. Така изпитвайки майчината любов, царят разбрал, че истинската майка е оная, която моела да бъде пощаден живота на детето, и заповядал на нея да дадат живия младенец.

След като ни разказа тази поучителна история, чичо Соломон с властен глас нареди на момичето да ми върне Спарти, защото съм истинската негова собственичка. Момичето се вслуша в неговите думи и ми го върна.

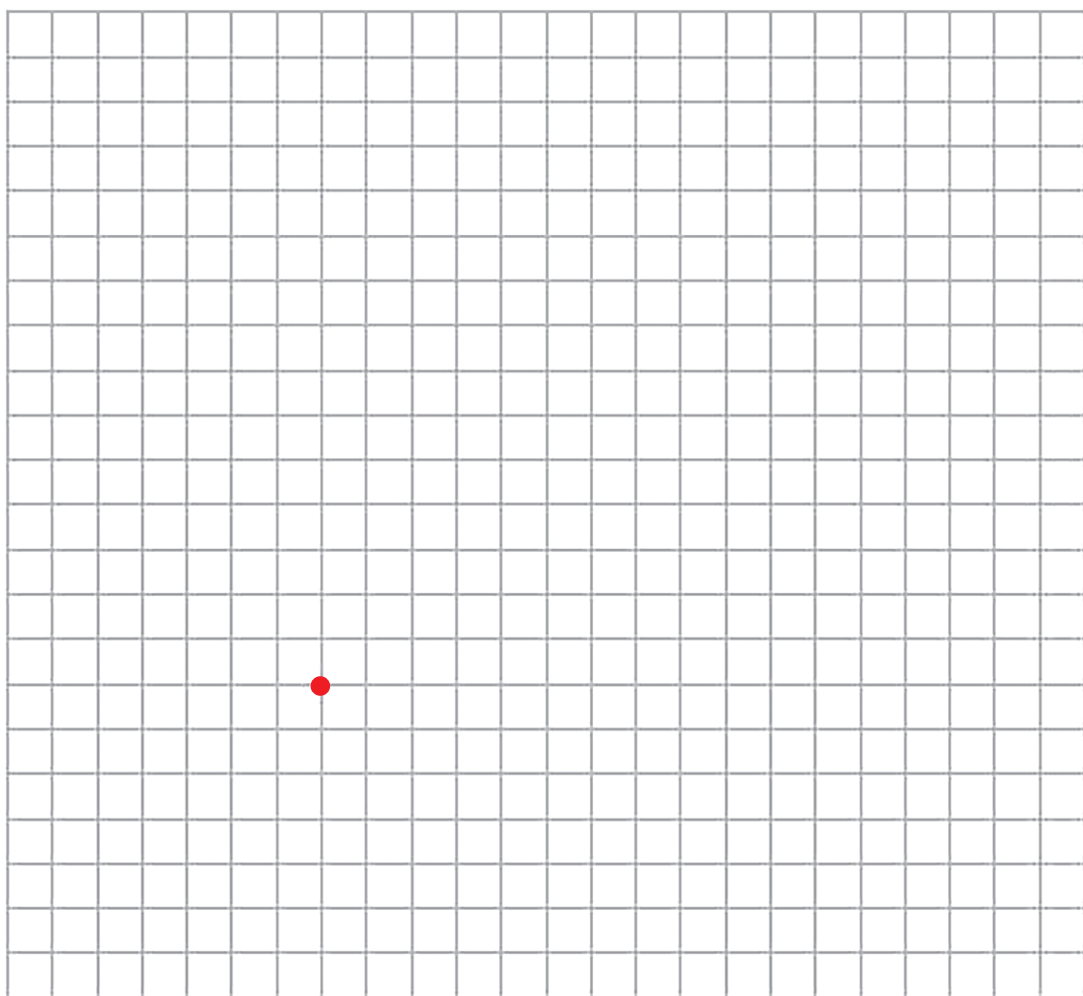
Прибирайки се, вече бях разбрала защо хората са дали това име на чичо Соломон и от сърце му благодарих.

Подготви: Филка Лефтерова

Започни от червената точка. Стрелките означават посоката в която да чертаеш. Цифрите означават броя квадратчета по които да рисуваш линия. Рисувай линиите по ръба на квадратчетата. Ако направиш всичко правилно ще се получи куче.

1→ 4↑ 2← 2↑ 1→ 1↑ 2→ 1↑ 1→
 5↓ 6→ 1↗ 1↖ 1↙ 1↑ 1↗ 2↘ 2↙
 2↓ 1→ 3↓ 1← 2↑ 1← 1↑ 6← 1↓
 1← 2↓ 1← 3↑

Църковни празници

БОГОЯВЛЕНИЕ

Чества се на 6 януари

Кората започнали да празнуват Богоявление, още когато апостолите обикаляли и проповядвали по света. По онова време това били продължителни тържества, посветени на явяването на Бога в света, - на Неговото Рождество, и на Неговото Кръщение (което всъщност било първото появяване на Христос сред хората). По-късно двата празника започнали да се празнуват отделно.

До тридесетата си година Иисус Христос живял в Назарет с Пречистата си Майка - Дева Мария и стареца Йосиф. Вие, разбира се, помните, с какъв занаят се е занимавал Христос? Дърводелство. Ако на някой в Назарет били нужни врата, маса, пейка - отивали в дома на Йосиф и поръчвали. Йосиф и Христос работели, а хората им плащали за това.

Ето как живеел Иисус Христос. Трудел се, работел и със Своите трудове изхранвал Себе Си, Майка Си и стария Йосиф, който вече не можел да работи много.

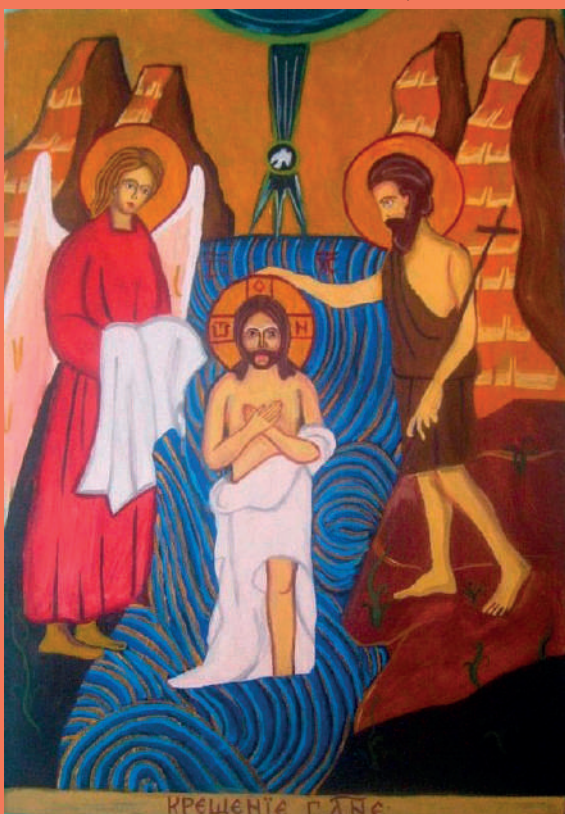
Когато Иисус Христос станал на тридесет години, Той дошъл на река Йордан, за да Се кръсти от Йоан. Бог открил на Йоан, че Той не е обикновен човек, а Син Божий. Затова Йоан отказвал да кръсти Иисус Христос и Му казвал: „Аз трябва да се кръстя от Теб, а Ти искаш аз да Те кръстя”. Иисус отвърнал: „Не ме спирай! Ние

трябва да изпълним всичко, което Бог ни заповядва”.

Тогава Иисус влязъл в реката, Йоан положил ръцете си на главата на Спасителя, и Той се потопил във водата. Когато Иисус излязъл от водата, Небето над Него се разтворило и във вид на бял гълъб Светият Дух се спуснал върху Него, и от небето се чул гласа на Бог Отец: „Това е Моят възлюбен Син и в Него е моето благоволение”.

Така на целия народ било явено, че Иисус е не само

Син Човешки, но също е и Син Божий. Затова наричаме празника Богоявление.

Протоиерей Александър Соколов

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Знаете ли, че:

ПРЕДИ 150 ГОДИНИ Е УЧРЕДЕНА БЪЛГАРСКА САМОСТОЯТЕЛНА ЦЪРКВА ПОД ИМЕТО ЕКЗАРХИЯ

Това става на 27 февруари 1870 г. с подписан ферман от султан Абдул Азис. По силата на фермана и Екзархийския устав за управление, тя е официален представител на българската нация в Османската империя. Създаването ѝ е резултат от дългогодишната борба на българския народ за извоюване на църковна независимост. С „учредяването на Екзархията се очертават и границите на бъдещата българска държава... Голям е подвигът на нашите предци, че въпреки трудностите са устояли и са пренесли до наше време Българската църква и българската държавност.“* Българската екзархия просъществува до 1953 г.

Днес, на площад „Св. Неделя“ в столицата се намира Паметникът на Българската екзархия - сградата на Богословския факултет към Софийския университет. Тя има интересна архитектура и външна (фасадна) украса, която преди години е била още по-впечатляваща. Ето накратко и историята: През 1895 г. в столицата и страната бил тържествено честван 25-годишният

юбилей от създаването на Българската екзархия. Тогава се зародила идеята за въздигане на паметник в столицата, посветен на великото събитие от 1870 г. Инициатори на идеята били министрите Григор Начович (на външните работи и изповеданията) и Константин Величков (на народното просвещение). Те в доклад запознали

и монарха. Искали от него да разреши да се открие за тази цел всенародна подписка за събиране на доброволни пожертвования. Княз Фердинанд без възражения приел идеята и сложил следната резолюция: „С радост и при-

знателност приемам и одобрявам това патриотическо ваше предложение и ви поканвам да вземете мерки за по-скорошното негово изпълнение“. Събрали се доста средства, които прехвърлили на Светия Синод. Била свикана специална комисия от архитекти, живописци, писатели, професори от Университета и др., която трябвало да определи какво да представлява бъдещият паметник. Развита била идеята, че най-достоеен и величав паметник би било построяването на здание за Висше богословско училище, което да стане „ог-

нище на наука и вяра, огнище, което да пръска светлина, да осветява мрака, да поддържа вярата и морала“. За проектант на сградата в самото начало на 1912 г. Св. Синод привлякъл опитния австрийски архитект Фридрих Грюнангер, който работил в България – отначало като градски архитект в Разград, а след това проектирал различни сгради в София. Негово дело била и сградата на Софийската духовна семинария. Синодалните членове предлагали в медальони да бъдат изобразени ликовите

„на исторически дейци по църковната ни просвета от всички периоди на църковната ни история“.

Бързо бил изготвен художественият проект за украсата, който бил приет от Св. Синод. Под купола било предвидено изписването на композиция, отразяваща акта по прочитането на фермана от 27 февруари 1870 г., с който се създавала Българската екзархия. Под нея в две полуниши трябвало да стоят образите на славянските просветители св. братя Кирил и Методий. Под тях, в два големи медальона щели да стоят ликовете на св. Климент Охридски и св. Евтимий патриарх Търновски. А в медальоните над прозорците на северната фасада трябвало да се изпишат следните ликови: Гаврил Кръстевич, йером. Неофит Рилски, св. Софроний Врачански, Черноризец Храбър, Презвитер Козма, преп. Паисий Хилендарски, архим. Неофит Бозвели и княз Стефан Богориди. На западната стена, в медальоните над прозорците следвали образите на еп. Константин Преславски, екзарх Антим I, екзарх Йосиф I и митр. Авксентий Велешки.

През есента на 1923 г. сградата на Висшето богословско училище („Паметник на Българската екзархия“) била най-сетне готова да посрещне първите учаци. Записани били тридесет и шестима студенти в новосъздадения Богословски факултет. Така цели двадесет и осем години след „благословията“ на княз Фердинанд, заради войните, в които участва България, най-сетне паметникът на Българската екзархия бил

завършен!

Кошмарни за Българската православна църква ще останат датите 10 януари и 30 март 1944 г., когато разрушителните бомбардировки превърнали в руини сгради и ценно имущество

в тях. От ударната вълна пострадало и зданието на Богословския факултет. В него се помещавал и Църковният историко-археологически музей при Св. Синод, но за щастие неговите ценности били евакуирани в Рилския манастир. По-късно сградата била реставрирана, но поради липса на достатъчно средства, не поставили купола и фронтона с фреската по създаването на Българската екзархия. По този начин било загубено великолепието на този архитектурен паметник и все пак той и днес ни напомня за „жертвата, която българските духовници и Българската църква направи, за да има България и български народ.“*

Подготви: Миглена Стаматова

Източници:

*Доц. д-р Павел Павлов: Когато я има Българската църква, има я и България <https://mitropolia-sofia.org>
<https://dveri.bg> „Паметник на Българската екзархия или Висше богословско училище“
 Ст. н. с. д-р Христо Темелски

МОЛИТВА

МОЛИТВА КЪМ СВ. НИКОЛАЙ ПРЕДИ ИЗПИТ

Скъпи деца,
Знаете от опит, че винаги когато предстои в училище изпит, контролно, тест или класно, има голямо напрежение. Изпълнени сме с вълнение и тревога. Стресът не е малък. Всички искат успешно да се справят. Без да се учи, без да се полагат усилия за разбиране на учебния материал, няма как да се постигнат добри резултати. От друга страна, не е само по нашите човешки сили доброто представяне. Може от притеснение да се объркаме, забравим и съответно провалим. Нужна ни е духовна, небесна помощ. И тук молитвата е нашият верен спътник. В случая преди изпит търсим молитвеното застъпничество на св. Николай. Той е известен с добротата и милосърдието си. Помагал е и продължава да се притича в помощ на онези, които с вяра го призовават. Св. Николай няма да отхвърли и нашата молба. Когато ни предстоят изпити нека се обръщаме към него със следната молитва:

„О, свети Николай, служителю на народа!
Ние помним и почитаме твоята свята доброта,
не оставяй и сега грешния (грешната) Божий
(Божия) раб (рабиня). Очисти разума ми от
излишни мисли, благослови спокойствието на
моята душа, бъди снизходителен, дари ме със
съобразителност за предстоящия изпит. Вяр-
вам, че ти си блажен и справедлив, надявам се
на твоеето свято спасение, чуй моята молитва
заради нашия Господ. Амин”

Подготви: отец Дончо Александров

ЖИТЕНАТА ПИТКА

Разровила баба огнището скришом, извадила питката и я потулила някъде. Ваню и Кунето претършуваха кътовете, пъхаха главичките си под леглото, ровиха се в долапа, гледаха повторно в пещта — няма я.

— Бабо, дай ни питката, бабо! — замоли се Ваню.

— Бабке, молим ти се, дай ни я! — изпраща се пред нея сестричето му.

— Шшшшт! Мирувайте, че видите ли хурката! — сопна се баба им.

— Бабичко, много сме гладни ба! — с нажален глас пееше Кунето.

— Я зяпни да видя!

Пуста баба, все не вярва. Кунето разтвори като рибка малката си устица.

— Пуй, че огладняло момичето ми — рече бабата, — ами сега? Ха почакайте още малко, да се върне от гората тетю ви с шейната.

— Де е питката ба? — дръпна сукмана ѝ Ваню и я погледна с очи, от които се гласаха да паднат две сълзи.

— Де я. Отиде да си обиколи нивката. Не я ли видяхте, кога изскокна? Ей я там, хе, тича по пътя. Подир нея куцука Черню и джафка.

Ваню и Кунето залепиха очи на изпотения прозорец. И видяха широкия, белия път. Нападал от небето сняг — един човешки бой. Затрупал дърветата, затрупал малките къщурки, затрупал гората. Сту-

дено и страшно е на полето. Големи поставили вълци сноват по пъртината, гледат към село, където пушат комините, точат си зъбите и ръмжат. Никой не смее да ходи там. А тя, нищо и никаква питка, излязла от огъня с гореща глава, отърсила от гърба си въглените и се търкулнала. Хайде-е-е! Отива да си обиколи нивката.

— Бабо... — обърна се умислен Ваню.

— Ей.

— Право ще кажеш, вярно ли е?

— Кое?

— Онуй, дето ни го разправи снощи, че уж питката ходела да си обикаля нивката.

— Вярно е, чедо! Баба никога не лъже.

— Ами далеч

ли е нивката?

— Много е далеч.

— Чак до голямата гора, че зад нея? — показва с пръст Кунето.

— Там.

Двете деца пак опряха очи на прозореца. Пада ситен сняг. Сипе, сипе. Затрупва къщите. Те пъшкат под дебелия юрган и дъхът им едвам излиза през комините. Мудно крета по пътя една биволска шейна, накамарена с дърва. Преваля зад моста и чезне зад снега.

— Бабо, хайде пак да ни разправиш за питката — обърнаха се двете замислени руси глави към очилатата бабичка.

— Какво да ви разправам, нали снощи ви разправих.

— Още един път искаме.

— Хубаво. Слушайте! Тя, питката —

започна баба им, — като излязла от огъня, озърнала се, смъкнала от гърба си възглените и полека се промъкнала през откrehнатата врата. Плюла си на петите и ударила на бяг. Подир нея се втурнал Черню. Гонил я до моста, но не я достигнал, защото летяла напреде му като заек. Щом разбрал, че няма да я стигне, Черню лавнал два-три пъти подир оня, що духа, и се върнал.

Минала питката през равното поле, навлязла в гората. Тъкмо влизала в гората и насреща ѝ, насред пътя, отневиделица изскочил вълк, ей такъв, три дни нищичко не хапнал. Облещил се, тропнал с крак:

— Стой, питке житена! Както съм прегладнял, наведнъж ще те лапна, ама ме е страх да не се задавя.

— Недей, вълчо, брат да си ми! Ще се задавиш, много съм корава. Почакай ме тук, додето се върна! Мене ми е баба заръчала нивката

да обиколя, където съм се родила, че да стана мека и сладка. Сега не съм за ядене: много съм гореща.

Излъгал се глупавият вълк. Хванал вяра. Клекнал на пътя. Чака, чака, а студеният вятър брули ушите му.

Питката хукнала. Бре нагоре, бре надолу, между старите дървета — право на нивата. Гледа — голяма, широка нива. Насред нивата — круша-самосянка, стои като самодива в бяла премяна. А под синора — кладенчето замръзнало.

Навела се зачервената от студ питка и попитала:

— Тук ли е житцето?

— Тук съм — рекло то с тъничко гласче като на пчелица.

— Ами будно ли е, или спи?

— Будно е. Трае си на топло, под сне-

га. Завило се презглава с бяла черга. Едвам диша.

В гората било много страшно. Нивата — сред самата гора. Бучел лудият вятър. Дърветата плачели. А житцето се затоплило — нищичко не ще да знае.

— Гладно ли е? — попитала го питката.

— Не е.

— Ха тогаз нека мирува, че напролет, когато се стопи белият снежен юрган и славеите запеят край нивата, стръкчетата му да израснат високо, едър клас да завържат. Ще напълнят житницата догоре. Нека знаят малките стръкчета — всички те ще станат питки.

Засмяло се тихо под снега житцето. Уж го лъжела питката. Как може то да стане питка?

Глупавичко е, защото е много мъничко

— само на два месеца.

Тръгнала си питката назад. Свършила си работата, иде си у дома. Не минала

през гората, ами заобиколила по долината, през ливадето, поела дълбокия път — иде си.

— Ами вълкът, бабо?

— Вълкът клекнал сред гората, чака и трака със зъби, а студеният вятър брули ушите му.

Пустата питка, колко е хитрушка!

Вратникът скръцна. В двора влязоха шейни.

— Ваньо-о-о, тичай — шейната!

— Иде си тетью, ху-у-у! Какъв е побелия!

— Хайде, Куне, налей топла вода в менчето, да си умие баща ти ръцете, защото цял ден е мръзнал. Пък аз ще отида в малката къща, да видя дошла ли си е питката.

Ангел Каралийчев

ЛУНЕН КЕКС

Този път ще ви разходя до луна-та, но чрез нещо много вкусно и ароматно. Комбинира се чудесно с чашка топло какао и ще ви оставя да се взираете в ясното зимно небе и да помечтаете за приключения в далечния космос.

Необходими продукти:

5 бр. яйца; 1 ч.ч. захар; 2 ч.ч. брашно; 1 ч.ч. олио; 1-2 бр. ванилия; 1/2 ч.ч. смлени орехи

Разбийте с миксер яйцата и захарта на пухкав крем, след това на тънка струйка добавете олиото. Прибавете брашното на два или три пъти и внимателно го разбъркайте със шпатула, за да не спаднат яйцата. Овкусете с ванилия и изсипете ароматната кексова смес в тава, покрита с хартия за печене. Поръсете с орехите. Предварително загрейте фурната на 180 градуса и печете около 40 минути. Когато кексът поизстине го нарежете на полумесеци с помощта на малка чашка с тънък ръб. Тук знам, че ще сте най-активни, вземете чашката и направете първо едно кръгче в кекса, вдигнете чашката и извадете полу-

чената малка хапка. Следващата трябва да захване половината от кръга на чашката.

Чрез получените, при изрязването на кекса, форми на малки лунички, всички петокласници могат да упражнят фазите на луната.

● = новолуние; ● = изгряващ полумесец; ◐ = първа четвърт; ◑ = растяща луна (наближаваща пълнолуние, млада луна); ◒ = пълнолуние; ◓ = намаляваща луна (преминала пълнолуние, стара луна); ◑ = трета (последна) четвърт; ● = залязващ полумесец

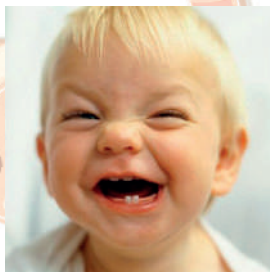
Добър апетит!

Подготвил: Десислава Моллова

Усмихни се

Павката (на 3 години и 9 месеца) разглежда опаковките на бонбоните в пакета и нарежда: „Бонбони с вкус на малина, с вкус на мляко, с вкус на мечка, с вкус на червената шапчица...”

Тончо (на 4 години и половина):

- Мамо, кога свършва поста?
- Защо?
- За да мога спокойно да ям саламче.
- Ами ти и сега ядеш.
- Да, ама някак не ми е спокойно.

Лара (на 2 години и 4 месеца) изтърва порцеланова купичка на земята и тя се чупи. Лара започва да вика и да плаче. Татко и идва да я утеши:

– Какво става Лара?
– Лара бам и цупиии.
– Как стана това бе, Лара?
– Ето вис, – казва Лара и хвърля друга купичка на земята.

Насладете са на най-сладкото... коте с ориз.

Децата по света

В ЕДНО МАЛКО СЕЛЦЕ В НОРВЕГИЯ...

Наближава Раждането на Спасителя. В едно малко селце в Норвегия, притиснато между бурния океан и острите хълмове, деца са излезли на разходка и са вперили поглед към върха на единия хълм. Постоянният вятър и неспирният дъжд сега послушно са оставили селцето да си почине. Милостивият Бог им е запретил, сякаш за да напомни, че и природата се кротва, когато се ражда Спасителят.

В мрака децата търсят с поглед мъждукащата светлинка на хълма. Те не знаят, че по-рано днес, един дядо от селото е ходил там горе и е оставил фенер да гори. Не знаят и какво ще празнуват. Мама и татко им казват, че там горе е дошъл дядо Коледа и си е запалил огън. Седи и се грее, докато похапва топла каша, която са му оставили по-рано.

За Бъдни вечер отдавна всичко е украсено. По прозорците на къщите висят гирлянди от бледи светлинки и по една

светеща звезда. На четвъртата неделя преди Рождество, повечето са запалили първата от четири лилави или бели свещи. В последната неделя преди Рождество са запалили и четвъртата свещ. Те символизируют пристигането на Спасителя и нашата подготовка да Го посрещнем.

В Норвегия традициите на православния празник са били подменени или заличени и може би само тихото събиране на семейството около масата се е запазило. Същинският празник за тях е всъщност Бъдни вечер. Хората се обличат в най-хубавите си дрехи. Семействата се събират, вечерят заедно и после идва ред да се отворят подаръците. Това е най-любимият момент за децата. Те често стават от масата, нетърпеливо по-

глеждат към елхата, под която са струпани много пакети, питат още дълго ли трябва да чакат и неохотно се връщат към вечерята. А когато дойде ред, с голямо вълнение четат малките етикетчета и раздават подаръците, докато търсят и своите.

Вечерта, когато е време да се приберат, децата са уморени от вълнение, а родителите от суетата. На другия ден остава само поздравът за езическия празник, «God jull», - «Gu юл», който се е запазил от предхристиянското време на Норвегия, и тишината на почивния ден.

В седмиците преди Рождество училищният духов оркестър се подготвя за коледния концерт. Настроението става все по-тържествено с отминаването на дните и стига своята кулминация в училищно тържество, където оркестърът свири, играят се скечове, а публиката е от родители, баби и дядовци. В Норвегия един обикновен училищен клас е изпъстрен с националности и религии. Затова коледното тържество в училище е изцяло

светско. Свилят се няколко класически западноевропейски коледни песни, а останалият репертоар е съвременна музика

с аранжимент за духов оркестър. Децата са щастливи, защото празникът отбелязва идващата Коледа, началото на една дългоочаквана ваканция и, разбира се, настъпването на Новата година.

Всичко е толкова различно и толкова чуждо за

православния християнин. Малко са тези, които празнуват Раждането на Христос в Норвегия. Православните християни в тази северна страна са около 15 000 души, и те се утешават предимно с радостта на децата и надеждата в Божията милост, когато са толкова далеч от Църквата.

Подготви: Дениза Генова

Сръчни ръчички

ПРИКАЗКИ ОТ ЛЕД И СНЯГ

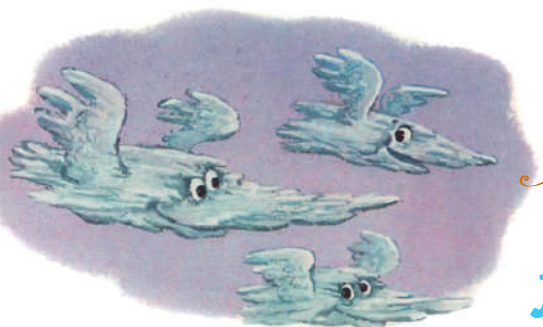
Мили деца, зимата е време за игри със снега и с ледения вятър. Можете да направите пъстри играчки от лед за елхата на двора или в парка. Нужни са ви акварелни боички, вода, парченца плодове, сушени цветя, копчета, мъниста и всякакви други дреболии за които се сетите. Пригответе си също силиконови формички за мъфини и шарена прежда. Налейте малко вода във формичките и замразете, извадете от камерата, подредете цветните дреболии върху леда и долейте още вода, не забравяйте да сложите и нишка от преждата, за да се получи халкичка за окачване, отново замразете. Ако искате играчките да са в някакъв цвят предварително боядисайте водата с водна боичка. Ще се получат приказно красиви и уникални коледни играчки за украса, но да знаете, че те са подходящи само за дръвчетата навън и то ако температурите са под нула градуса.

Предлагам ви и няколко идеи за игри със снега:

- Рисуване с цветна вода – трябват ви пластмасови шишета с дупчица на капачката, които предварително да напълните с оцветена с боички вода.
- Необичайни снежни фигури върху необичайни места.
- Рисуване върху коли с пръстчета.

За най-малките

ЛЕДЕНИ ВИСУЛКИ

— Ей, леден висулки, защо плачете? — попита любопитното врабче, което беше в чудесно настроение.

— Плачем от страх, — отвърнаха висулките.

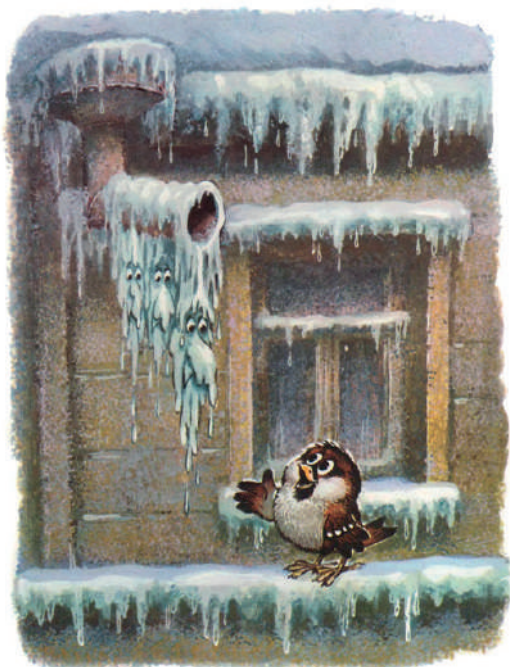
— А от какво се страхувате?

— Ах, — въздъхнаха малките парченца лед. — Та ако се откъснем от стряхата на покрива, ще се счупим на парчета...

Глупавото врабче се почеса с клонче под крилцето и ги посъветва:

— Научете се да летите — тогава всичко ще е наред! Почирика още малко и отлетя.

Лесно му е да дава съвети. Но няма ледените висулки могат да се научат да летят?

Михаил Пляцковски

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Открийте 10-те разлики.

мъжко

Чудесата в природата

женско

КАКВО НЕ ЗНАЕМ ЗА ВРАБЧЕТАТА?

Р България се срещат четири вида врабчета, като най-разпространено е домашното врабче.

Врабчета има не само в Европа, а също в Азия, Африка и Северна Америка. По света живеят около 1 млрд. врабчета.

Те се придвижват по земята с подскоци - крачетата им са твърде къси, за да могат да крачат с тях. Прешлените на вратлетата им са два пъти повече (14 на брой) от тези на жирафите (7 на брой). Повечето животни виждат света в черно-бяло, но врабчетата виждат всичко в розово (и още една тайна-гущерите пък виждат в оранжево).

Врабчетата се събират по двойки и

остават заедно за цял живот. В Африка, където е по-топло, създават поколение 3 пъти в годината. При нас 1 -2 пъти. Враб-

четата започват да летят десет дни, след като са се излюпили. Могат да доживеят до 10 години, но най-често не оценяват повече от 1 - 2 години.

Сърцата им бият 1000 пъти в минута по време на

полет и 600 пъти, когато са в покой. Могат да летят без прекъсване най-много 15 минути и след това трябва да си починат. От преумора или уплаха може да им се пръсне сърцето.

Врабчето тежи около 30 грама. Нормалната му температура е 44 градуса.

Казват, че когато врабчетата се къпят в

В природата има и врабчета албиноси

Улм (Германия)

Киев (Украина)

прахта, значи скоро ще вали, а истината е, че по този начин те просто почистват перата си и се избавят от паразити през лятото.

През зимата се къпят в снега, а за да се стоплят се гушкат едно в друго.

През лятото врабчетата имат 2900 перца, а през зимата 3500, като зимните са по-дълги и по-пухкави.

Скоростта им на летене е 30-38 км/час.

Бебетата врабчета имат къси опашки и клончетата са с жълто по краищата, оттам идва и изразът: "Още си с жълто около устата", което значи, че си млад и неопитен.

Мъжкото е по-едро, по-ярко, с черна гушка и кафяво калпаче. Женското е по-сивкаво, едноцветно.

Двадесети март е обявен за световен ден на врабчето.

Има паметници на врабчетата в много градове по света.

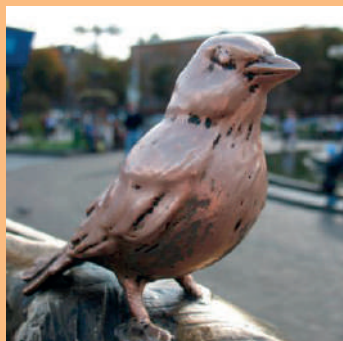
Врабчето е символ на град Улм в Герма-

ния. Из града могат да се видят множество каменни и метални врабчета, поставени на всякакви необичайни места.

Подготви: Йоанна Калешева

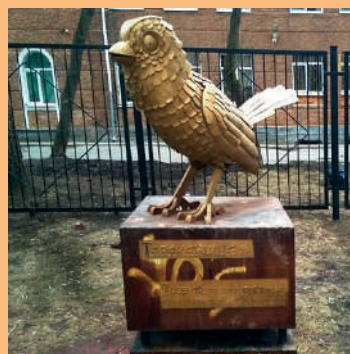
град-държавата Сингапур

Бостън (САЩ)

Токио (Япония)

Екатеринбург (Русия)

Барановичи (Беларус)

Санкт Петербург (Русия)

Притчи

ВРАБЧЕТО

Две малки сестрички, след като чули библейската история за изгонването на Адам и Ева от рая, казали на баща си:

– Тате, ако ние с Лена бяхме в рая, то за нищо на света не бихме изяли плода за познаване на доброто и злото. Та нали Бог не е позволил да го пипаме, нали, тате?

– Така е, – усмихнал се бащата и ги сложил да спят.

Сутринта татко станал най-рано от всички, хванал на двора едно врабче и го сложил в затворена непрозрачна тенджерата. Като се събудили момичетата, той им показал тенджерата, която стояла в кухнята до отворения прозорец, и им казал:

– Моля ви, недейте да махате капака на тази тенджера, докато не се върна от работа. Когато се върна, сам ще ви покажа изненадата, която се намира в нея. Ако сте послушни, ще ви купя нова игра.

Бащата и майката отишли на работа, а децата останали в къщи сами. Всякак се стараели да не мислят за тенджерата в кухнята. Играли на всички познати игри, но любопитството не ги оставяло на мира – много им се искало да надникнат в готварския съд. Най-накрая Маша, която била по-голяма, убедила сестричката си

Лена, която все още се страхувала, че тате ще се кара, да надникнат в тенджерата.

– Ние само с едно оченце ще надникнем вътре и ще я затворим – казала тя. – Татко дори няма да разбере.

Но щом Лена надигнала капака, врабчето излетяло през прозореца. Уплашени, момичета затворили капака на вече празната тенджера. Вечерта се върнал татко

им и като видял, че тенджерата е празна, казал:

– Е, малки мои Еви, май не се сдържахте и пуснахте птичката. Ето така и Ева не е могла да се сдържи да не опита плода за познаване на доброто и злото.

– Тате, какво е било това дърво, и защо било забранено да се опитват плодовете му, – попитала Маша.

– Това дърво е било най-обикновено, и плодовете му не били отровни, но като престъпили Божиата забрана, първите хора, като че ли сами избрали злото пред доброто, защото всяко едно зло започва от непослушанието, а от послушанието – всичко добро, на което ни учи Бог. Това врабче днес, за вас беше дървото на доброто и злото, и вие също не ме послушахте. Явно изпитанието на Адам и Ева не беше и по вашите сили.

Превод от руски език: Вера Рачева

КАКВА МОЖЕ ДА БЪДЕЗИМАТА?

Попитали веднъж слона:
— Каква е зимата?
— А какво е това? — учудил се
Слонът.

Попитали веднъж Северния Елен:
— Може би ти ще отговориш каква е зимата?

— Зимата е много дълга, — казал Еленът.
— В моята родина тя продължава цяла година. А когато свърши годината, зимата започва пак.

Попитали веднъж Червеногръдката:

— Каква е зимата според теб?

— Зимата е трудна, — изпискало в отговор птичето.
— хубаво е, ако хората не забравят да сипват трохи в хранилките. А ако забравят, къде да ги намерим?

Попитали веднъж рижавото дворно Куче:

— Сигурно ти знаеш каква е зимата?

— Бр-р-р! Студена! — без да се замисли излаяло кучето. — Хубаво е, ако има къщичка, в която да можеш да се постоплиш.

Попитали веднъж Мечока:
— А ти какво мислиш, Мечо? Каква е зимата?

— Какво да говоря за зимата? — промърморил мечокът. — Зимата е много кратка — дълга е точно една нощ! Заспиш в бърлогата, а като се събудиш вече е

пролет.

Попитали веднъж едно дете: — Кажи ни каква е зимата?

— Зимата е весела! — извикало детето. — През зимата всички се пързаят на шейни, на ски, на кънки! А още — целят се със снежни топки, правят снежни човеци! Ето такава може да бъде зимата!

Автор: Михаил Пляцковский

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Оцветете

Г е буквата на Господ. Намерете 13 букви „Г“.

НЕОЧАКВАН ПОМОЩНИК

Една история със священомъченик Кирил (Смирнов),
митрополит Казански (1863г. — 7/20.11.1937г.).

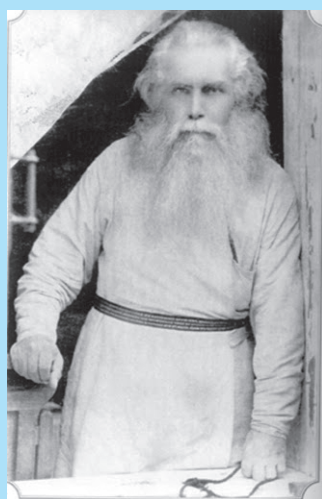
лед революцията, в една тъмна нощ, докато караха с влак митрополит Кирил към мястото на заточението му, зли хора го изхвърлиха от влака, който се движеше с пълна скорост. Беше снежна зима. Владика Кирил се приземи върху огромна пряспа като върху възглавница и остана невредим.

С голямо усилие той излезе от пряспата и се огледа: гора, сняг, и никакви следи от хора. Митрополитът дълго вървя през дълбоките преспи сняг, и останал без сили, се свлече върху един дънер. Студът го пронизваше чак до костите през старото износено расо. Усещайки, че замръзва, Владиката започна да се моли с молитвата, която се чете при изход на душата от тялото. Изведнъж видя, че го приближава нещо голямо и тъмно. Вгледа се – мечка! „Ще ме убие“ – помисли си той, но нямаше сили да бяга, а и накъде?

Мечката го доближи, подуши го и спокойно легна в краката му. От голямото мечешко тяло се усещаше добронамереност. Мечката се завъртя, и като се обърна към

владиката с корем, се протегна и сладко захърка.

Дълго се колебаеше владиката, като гледаше спящата мечка, но после, не издържайки на смразяващия студ, си легна до нея, като се притисна до топлия ѝ корем. Завърташе се, като ту от едната ту от другата страна се притискаше до животното, за да се стопли, а мечката го обгръщаше с горещия си дъх.

Когато започна да се развиелява, митрополитът дочу в далечината пеенето на петли. „Наблизо има хора“, – помисли си той. Внимателно, за да не събуди мечката, се изправи, но и мечката стана, изтръска се и

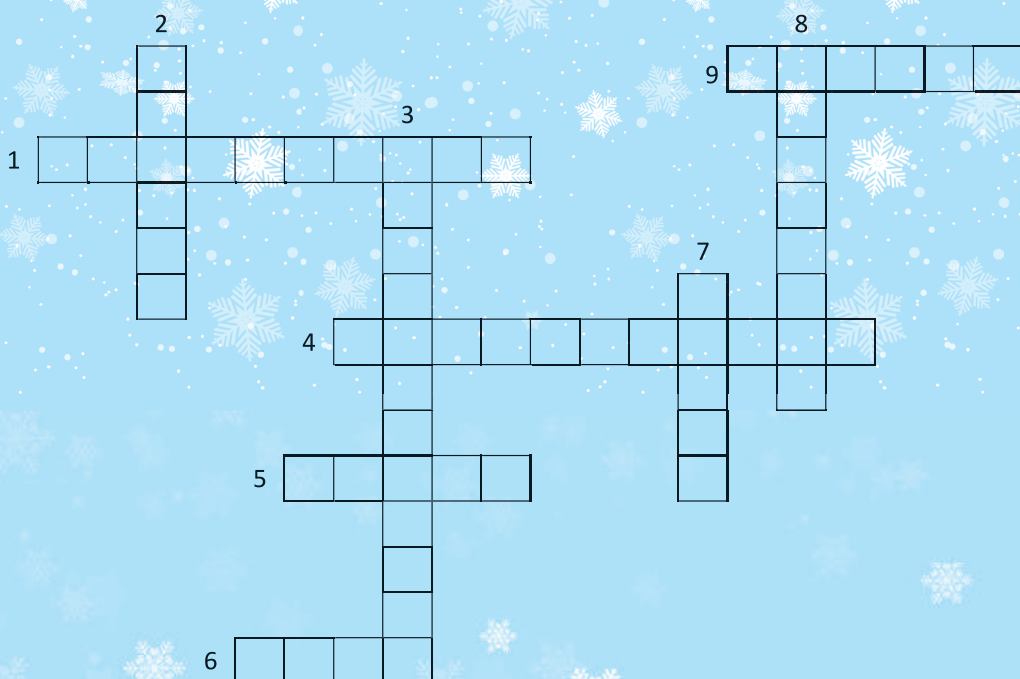
бавно се запъти към гората. А Владиката, отпочинал, се насочи натам, откъдето се чуваха петлите и скоро стигна до малко селце.

Като почука на крайната къща, той обясни кой е и помоли да го подслонят. Там го приеха и владиката прекара половин година в това селце.

Преведе от руски език:
Вера Рачева

Кръстословица

1. Основната добродетел, с която е известна Райна Цанева.
2. Къде се подвизавал св. Герман Аляскински преди да замине за Америка?
3. Занаятът на Иисус Христос и на праведния Йосиф.
4. Другото име на празника Йордановден.
5. Във вид на коя птица е слязъл Св. Дух върху Иисус Христос по време на Кръщението Му?
6. Какво означава думата „апа“, с която и до днес наричат св. Герман Аляскински в Америка?
7. Кое животно по Божи промисъл е спасило св. Кирил Смирнов от неминуема гибел?
8. Името, под което е учредена самостоятелна българска Църква през 1870 г.
9. Мястото на раждане на Иисус Христос.

Подготви: Диана Янчева

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧЕРВЕНОГРЪДКА	1
ИКОНИ И РИСУНКИ НА ХРИСТОС И БОГОРОДИЦА	
ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА НАРОДИТЕ ПО СВЕТА	2
СВЕТИ ГЕРМАН АЛЯСКИНСКИ	4
ЛАБИРИНТ	8
СЛОВО ХРИСТОВО	9
КАКВО Е ЛЮБОВТА?	10
КАК КОТАРАКЪТ ВАСКА СПАСИЛ ОТ ГЛАД МАМА И БАБА	11
РАЙНА ХРИСТОВА ЦАНЕВА	13
ЗАЩО ГОСПОД ИИСУС ХРИСТОС СЕ РАЖДА В ПЕЩЕРА?	14
ЗНАНИЕТО ЗА ХРИСТОС Е В НАС	15
СОЛОМОНОВИЯТ СЪД	15
БОГОЯВЛЕНИЕ	18
ПРЕДИ 150 ГОДИНИ Е УЧРЕДЕНА БЪЛГАРСКА	
САМОСТОЯТЕЛНА ЦЪРКВА ПОД ИМЕТО ЕКЗАРХИЯ	19
МОЛИТВА КЪМ СВ. НИКОЛАЙ ПРЕДИ ИЗПИТ	21
ЖИТЕНАТА ПИТКА	22
ЛУНЕН КЕКС	24
УСМИХНИ СЕ	24
В ЕДНО МАЛКО СЕЛЦЕ В НОРВЕГИЯ.....	25
ПРИКАЗКИ ОТ ЛЕД И СНЯГ	26
ЛЕДЕНИ ВИСУЛКИ	28
КАКВО НЕ ЗНАЕМ ЗА ВРАБЧЕТАТА?	29
ВРАБЧЕТО	31
КАКВА МОЖЕ ДА БЪДЕ ЗИМАТА?	32
ОЦВЕТЕТЕ	33
НЕОЧАКВАН ПОМОЩНИК	34
КРЪСТОСЛОВИЦА	35

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Ставрофорен иконом Дончо Александров, Йоанна Калешева, Дияна Янчева, Филка Лефтерова,
Цветана Векова, Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов,
Валя Марчелова, Тереза Зиковска, Станислава Спасова, Вера Рачева, Армине Христова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:30 до 11:30ч.
Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.
Ръководител: Дияна Янчева

ШКОЛА ПО ПРИЛОЖНИ ИЗКУСТВА

Всяка събота от 11:30 до 12:30ч.
Ръководител: Веселина Василева

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:30 до 13:30ч. Ръководители:
Стефан Златарски,
Марията Златарска

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:30ч. до 12:30ч.
Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА
ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ
ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

www.kambankabg.com

Всяка птичка би искала да взяде
3 плодчета. Ще стигнат ли плодчетата
на картинката за всички?

Разпространява се безплатно